עוגת תשבץ

אביגיל יניי, הממונה על תשבץ העולם הזה, מאוד נעלבה מכך שבארוחת־התפוצות, אשר פירסמתי במדור לקראת ראש־השנה, נעדר מת־כון מברית־המועצות. לא אוכלים שם רק בורשט ופירושקי אמרה אביגיל. ומייר שלפה עוגת־תפו־זים ללא אפיה, שעושים הרוסים. כשהם גומרים לעמוד בתור כדי להשיג את כל המיצרכים.

הנה מה שאמרה לי אביגיל:

המיצרכים הדרושים: רבע קילו ביסקו־טים (לא ביסקוויטים), 7 כפות סוכר, 100 גרם אבקת פודינג וניל גלעם. 1 שמנת מתוקה מוק־צפת בתוספת 2 כפיות סוכר, 6 כוסות מיץ־תפוזים.

אופן־ההכנה: להניח בתבנית פייריקס 2 שכבות של הביסקוטים. מתוך המיץ לקחת ½ כוס ולערבב באבקת הפודינג. את המיץ הנותר יש להרתיח עם הסוכר. כשרותח, לשפוך לתוכו, תוך

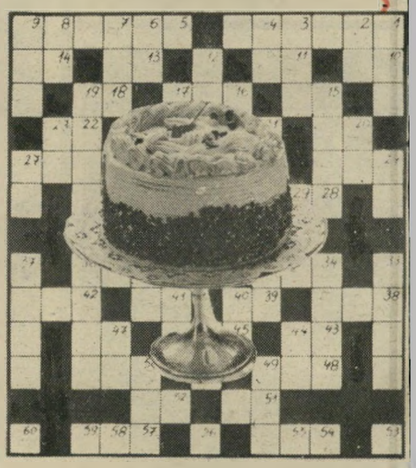

כדי עירבוב, את תערובת המיץ והפודינג. לערבב שניות אחדות ולשפוך על הביסקוטים בעוד הפודינג חם. להכניס למקרר. לקרר שעתיים ואז למרוח את הקצפת, לקרר שוב. לפרוס ולהגיש עם הרבה מפיות־נייר.

אם בתשבץ העולם הזה יופיע פעם „...ארץ מוצאה של עוגת־תפוזים", תדעו ישר שהיא מתכוונת לרוסיה או לברית־המועצות, תלוי במיספר האותיות.

בתיאבון וצום קל לכולכם.
אפשר גם בסדר הפוך.

הערה אישית: טרם ניסיתי את העוגה, אבל ממבט ראשון, הייתי מוריד 3 כפות סוכר ומעט מאבקת הפודינג. אבל זה רק ממבט ראשון.
תכתבו לי מה דעתכם.

שירה בציבור תוצרת בית

ברור לי כשמש שאלוהים עובר בשבילי שעות נוספות. כל בעיה שהיתה לי אי־פעם בחיים נפתרה איכשהו בלי שאני אתאמץ יותר מדי, וכל קוש־שלי נגמר עוד לפני שהספקתי להיכנס לדיכאון ממנו.

הנה, בשנים האחרונות יש הענין הזה של הפגישות והשירה בציבור של שירים עבריים. חוץ מספגטי ומהילדים שלי, אין דבר בעולם שאני אוהבת יותר מאשר לשמוע ולשיר שירים עבריים. איך שהתחילה האופנה הזאת, כבר ראגתי להיות מוזמנת לכל פורום שר באיזור מישור־החוף, השפלה הפנימית ואפילו הרי־יהודה־וירושלים. באתי בעיניים בורקות, הבאתי איתי שירונים, למדתי בעל־פה את המילים של השירים שהספקתי לשכוח, ואפילו הבאתי איתי חברים שמנגנים על אקורדיון ועל בלולייקה, ובשימחה גדולה ועצומה התיישבתי עם כולם על הרציפה והתחלתי לשיר עם כולם.

אלא שאז קרה דבר מוזר מאוד. אחרי השיר השני, ובזמן זימזום השיר השלישי, שמתי לב שכל האנשים שרים, וחלק גדול מהם מסתכל עליי. מייד התמלאתי גאווה עצומה, כי מהמבטים ותשומת־הלב הבנתי שכנראה יש לי קול יפה במיוחד או צלול במיוחד, וזה אף־על־פי שבריבור דווקא יש לי קול של מכונת־תפירה ישנה ובלתי־משומנת.

בשיר הרביעי, שאותו שרתי בלהט גדול, ראיתי שהאיש אשר ישב לידי זז למקום אחר. אחרי השיר החמישי זזו עוד כמה אנשים, ובסוף הערב ישבה בצד אחד של החדר קבוצה גדולה של אנשים שרים — ובצד השני ישבתי אני. כאן כבר הבנתי שמשהו לא בסדר, ובסוף הערב שאלתי את בעלי אם יכול להיות ששכחתי לשים דאודורנט או משהו כזה. בעלי הסתכל עליי ואמר לי: „הבעיה שלך זה לא דאודורנט. דווקא יש לך ריח טוב, ואת גם די נחמדה. הבעיה שלך היא שאת שרה כל הזמן בקול ראשון, כלומר את הראשונה בעולם ששרה ככה." מה שהמנוול התכוון להגיד הוא, שהזיופים שלי יכולים להרוג אפילו את מקהלת הצבא האדום.

עברו עליי שבועיים קשים מאוד, ובסופם החלטתי שגם לאדם מזיף מותר ליהנות מהחיים, ואני לא אתן לאף אחד לקלקל לי את התענוג לשיר. המשכתי ללכת לערבי־שירה. אם הערב היה של אנשים שלא מכירים אותי היטב, הם פשוט היו כולם מתרחקים ממני ולא אומרים מילה. אבל אם במיקרה באתי לשיר בין ידידים, הפכתי להיות הבדיחה של הערב, וכל אחד מהם הציע לי סכום כסף מסויים רק כדי שאסכים לשתוק מדי פעם ולאפשר להם ליהנות מהשירה.

ככה עברו החורשים. הארץ המשיכה לשיר, ואני איברתי את מקומי בקירבה לאט־לאט, אבל בטוח. כשראיתי שגם בעלי הפרטי מתחמק ממני בערבי־השירה, והחברים הכי־קרובים עוברים למירפסת, הבנתי שאין לי סיכוי להשתלב בדבר הנפלא הזה ונדונותי לבדידות. כבר שנה שהעם ממשיך לשיר ואני יושבת בבית שותקת, ומבכה את גורלי.

לפני שבוע זה נגמר. חברת סי־בי־אס, ששמעה כנראה על מצוקתי, יצאה לשוק עם שני תקליטים שקוראים להם למארוסיה באהבה. שני התקליטים כוללים 43 שירים רוסיים בלבוש עברי, מאלה שגדלנו עליהם בתנועת־הנוער ועד היום הם השירים של דור שלם (לא כולל זייפנים). מאז שהתקליטים נמצאים בבתי. אני קמה מוקדם, שולחת את הילדים לבית־הספר, שמה תקליט על הפטפון ומצטרפת אליו בקולי העמוק, כשהצוואר מתוח, העיניים בורקות והפה שר: סתיו מאפיר. ציפורים נדמו / עירום היער. שדות נתייתמו / רק חלקת־שדה אחת לא קצורה / תעורר מחשבה נוגה ומרה.

ואחר־כך גם קצת מתפתל מישעול הפרא בין ההרים / מתקדמת בו דומם פלוגת פרשים / במורד השביל ניצבת נערה / זהב צמתה. תכלת עינה...

ככה עובר עליי כל הבוקר וכשהילדים חוזרים הביתה מסתבר שהאוכל עוד לא מוכן והבית עוד לא מסודר. אבל מי שיש לו שיר בלב, יכול להרשות לעצמו הרבה דברים.

אגב, הזמרים בתקליט הם רוחמה רז, רותי בן־אברהם, אופירה יוספי ודויד נאור, גדי רייך ויוריק בן־דויד, שגם מנגן וגם עשה את העיבודים המו־סיקליים.

הוגה הרעיון והמפיק, וזה שהציל את חיי מאילמות, הוא עמירם הר־אבן. המחיר לשני התקליטים הוא 8 שקל (כן. עבור שניהם).

דיאטת־רוטציה

„או שתסלחו לי, או שאני קופצת!"

לכבוד הרוטציה רציתי גם אני להכניס מילה. הסתבר שהאמריקאים נמצאים עכשיו בטריפ של דיאטה חדשה ומהפכנית, שקוראים לה דיאטת־הרוטציה.

מייד הפעלתי את הקשרים שלי וקיבלתי את הדף הזה, שעליו כתובה כל הדיאטה ומה אוכלים ואיך וכמה מרזים, והיו לי כל הכוונות פשוט לתרגם את הכתוב ולתת לכם, קוראים יקרים, משהו שהוא גם רוטציה וגם מרזה.

אבל כשהתיישבתי לעבודת התירגום, והתחל־תי לקרוא שוב על חצי אשכולית ופרוסת לחם עם גבינה רזה, נפלה עליי תרדמה עמוקה וטובה, וכשהתעוררתי הייתי רעבה עד מוות.

קשה לי שוב לכתוב ולהאמין שחצי אשכולית ועוף מבושל בלי עור, ומלפפונים ירוקים יעשו משהו אי־פה ששאר הדיאטות לא עשו כלום. ובכל זאת, לא יפה מצידי לגרום לכם להפסיד דיאטה שכל אמריקה חוגגת עליה, בגלל חוסר אמונתי. לכן אני מתחייבת בזאת לשלוח לכל קורא, שיבקש זאת ממני, צילום של הדף, לכתובתו הפרטית.

סליחה

רוב הזמן אני בטוחה שאני בן־אדם בסדר. רק לעיתים רחוקות יש לי הרגשה שאולי פישלתי קצת, אולי העלבתי מישהו, אולי זילזלתי, אולי השמצתי לא לצורך. אם לא היה יום־הכיפורים בטח הייתי שוכחת את עוונותיי וממשיכה לחייך לעצמי ולהיות מבסוטה. כנראה שבדיוק בשביל זה המציאו את יום־הכיפורים, כדי שהמרוצים מעצמם יעשו הפסקה קצרה במבסוטיות העצמית, ותוך כדי בקשת־סליחה פה ושם, יזכרו שהם רק בני־אדם, ואצל הסוג הזה אין מושלמים, ברוך השם.

אז קודם כל סליחה מאמא ואבא שלי, על שעד היום אני לא רופאה חשובה ולא עורכת־דין ידועה, על שאני לא לבושה בצורה אלגאנטית, אבל מאופקת, ועל שאני לא מתנהגת בנימוס לאנשים שאני לא סובלת.

סליחה מבעלי ומילדיי שסובלים ממני יום־יום, ושמתכוונתיהם הנוראיות אני מתפרנסת בכבוד.

סליחה מכל השכנים שלי, על שאף פעם אני לא מצליחה לזהות אותם ברחוב, וכמובן סליחה גדולה על שלא נתתי לכל אחד מתוך ה־132 (כן, גם מהרחוב המקביל) את הספר שלי במתנה, עם הקדשה אישית. כמובן.

סליחה מהבחור של הסופרמרקט שנאלץ לטפס פעמיים בשבוע את כל 70 המדרגות לדירתי, כשעל כתפיו הארגזים הכבדים.

סליחה מכל מישרדי־הפירסום ויחסי־הציבור שלא פירסמתי שום דבר שלהם שלא עניין אותי ממש, ובזה, כנראה, חיבלתי בעבודתם.

סליחה מכל חבריי לעבודה, אם הייתי חסרת־סבלנות אליהם, או אם חטפתי להם קו טלפון או מכונת־כתיבה, ממש מתחת לאף.

סליחה מחברתי לעבודה שולמית, שמאכילה אותי כל יום בשני כריכים ענקיים ובסוף היא משמינה.

סליחה מכל קוראיי, אם פגעתי בהם במילה, במישפט, בדיעה או בחוסר־הבנה.

סליחה מהרבה מאוד אנשי־ציבור ועסקנים, על הדברים האיומים שאני חושבת עליהם, ושכנראה אמשיך לחשוב.

סליחה מכל אלה שפגעתי בהם בכוונה, כי הגיע להם. תסלחו לי, ואחרי יום־הכיפורים נתחיל הכל מהתחלה.

סליחה ממלון קרל בעיירה מטקוביץ אשר בדרום יוגוסלוויה, על שגנבתי להם מאפרת־זכוכית קטנה. תאמינו לי שהיתה לי סיבה טובה. וכמובן, סליחה גדולה מאוד מאלה ששכחתי לבקש מהם סליחה.